

ба към преводача Доржготов да преведе и тези произведения на монголски език.

Наложи се Ш.Доржготов да стане втори път. С една голяма искреност той декларира, че е готов да работи и над другите книги на Димитър Димов, че е готов да отиде в България, да усвои българския език, за да направи достояние на монголския читател – вече с преводи от първоизточника – както творчеството на Димитър Димов, така и книгите на други известни български писатели-белетристи. Доржготов дори се обърна към мене:

– Ако е възможно, докладвайте в Народна република България, че в Улан Батор има един монголец, който вече е влюбен в българската художествена литература и горещо желае да усвои българския език, за да може по-достойно да изпълнява скромните си преводачески задължения...

/ Макар в скоби, тук искам да отбележа, че действително направих предложение Доржготов да бъде поканен в България за изучаване на български език, но – кой знае защо – още няма никакъв резултат. Наверно моето предложение е било забравено. Наложително е отново да бъде поставен този въпрос. Много бих се радвал, ако къща-музей Димитър Димов също помисли как и кога е удобно Доржготов да бъде призван в нашата страна за изучаване на български език. Той е извънредно трудолюбив човек, нашата художествена литература ще спечели много от него/.

Посетих и град Налайх – голям миньорски център в Монголоия. Там срещнах младежи, които не скриха възторга си от романа на Димитър Димов. Единият дори ми подхвърли:

– Аз съм слушал за този ваш писател. Той е бил партизанин, а сега е на голяма партийна и държавна длъжност...

По всяка вероятност той го объркаше с видния наш партийен и държавен ръководител Димитър Димов – дългогодишен кандидат член на политбюро на ЦК на БКП.